

[Christmas Møller.]

efterhaanden er inde paa, at dynge den ene Udgiftslov ovenpaa den anden, uden at Regeringen gennem sin ansvarlige Finansminister eller Statsministeren har givet Offentligheden Besked om, hvorledes den vil skaffe Pengene til Veje.

Saaledes som Forholdene er, vil vi ikke paa nogen Maade forsøge at lægge de tre Forligspartier, som har et saa overvældende Flertal, Hindringer i Vejen for ogsaa at gennemføre dette Forlig. Men vi er af den Anskuelse, at ved dette Forlig har man ogsaa sat Bom for enhver Kritik fra Venstres Side af Regeringens økonomiske Politik; thi der er ingen Hold i denne Kritik, naar man end ikke har villet opfylde det Krav, som vi har stillet, og som Partiet Venstre var enigt i for 4—5 Maaneder siden.

Vi benægter ikke, at sociale Foranstaltninger skal til; vi kan pege paa vor socialpolitiske Linie gennem Aarene og sætte den ved Siden af andres. Men vi siger ogsaa, at hele den Maade, hvorpaa man efterhaanden er kommet ind paa at behandle de økonomiske Forhold i dette Land, kan overhovedet ikke ende paa anden Maade end i et fuldkommen statsfinansielt økonomisk Sammenbrud.

Rager: Da dette Lovforslag var til første Behandling i dette høje Ting, gav jeg mit Partis Løfte om en velvillig Behandling i et Udvalg, idet jeg den Gang udtalte, at vi meget gerne vilde være med til at forhandle om saadanne Ændringer, som der var Mulighed for at gennemføre, og det var tydeligt efter de Bemærkninger, jeg fremkom med den Gang, at jeg særlig tænkte paa Ændringer, som forbedrede dette Lovforslags Ydelser overfor de daarligst stillede i Samfundet. Den samme Grundtone gik ogsaa igennem den Ordførertale, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen paa Socialdemokratiets Vegne holdt ved samme første Behandling.

Det glæder mig, da vi nu staar ved anden Behandling af dette Lovforslag, at kunne sige, at de Ønsker, som blev ytret fra det med os samarbejdende Partis og fra min Side, til Dels er blevet imødekommet.

Der er opnaaet to afgørende Ting her. Der er for det første opnaaet dette, at Hjælpen til Ikke-Forsørgerne, som var sat til Halvdelen af den normale Arbejdsløshedsunderstøttelse, er forhøjet til $\frac{2}{3}$. Og der er endvidere opnaaet det, at der oven paa Forslaget er bygget en Ekstrahjælp i

Form af Tildeling af Kød for 2 Mill. Kr. til dem, der understøttes paa Grundlag af Forslaget, og desuden 1 Mill. Kr., som kan fordeles gennem Kommunernes Hjelpekasser, denne sidste Million dog for saa vidt ikke som noget nyt, idet der allerede efter selve Lovforslaget er afsat $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Hjelpekasserne. Dette Beløb er nu delt med $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Fordeling paa normal Maade og 1 Mill. Kr. til Fordeling af Kød.

Det er saaledes ubestrideligt, at Lovforslaget ved Behandlingen i Udvalget er undergaaet Forbedringer. Dermed skal ikke være sagt, at der er opnaaet alt, hvad man kunde ønske sig. Det er naturligvis lettere at stille et Ændringsforslag som det, det kommunistiske Parti har stillet, om at forlænge den nugældende Lov, i øvrigt forlænge den indtil videre — der er jo ingen Grund til at sætte nogen Begrænsning; naar man ikke har noget Ansvar for, hvad man gør, saa kan ens Gerninger lige saa godt række ud i det blaa som til en vis Tid —, endvidere at give Dispensationer paa alle mulige Maader, hvor det kan tænkes at vinde Gehør. — Men denne uansvarlige Stilling synes mig ikke at kunne tiltale nogen som helst i det Øjeblik, hvor man ved, at hvis man fik disse Ændringer vedtaget her, saa gik Forslaget med disse Ændringer op i den anden Ende af denne Bygning og vilde i Nat eller i Morgen tidlig forsvinde ned i det dybe intet.

Spørgsmaalet er, om man vil føre en Realitetspolitik, som hjælper de arbejdsløse, eller om man foretrækker at slaa paa Stortrommen her Natten imellem den 29. og 30. April i Haab om, at Tonerne endnu skal lyde den 1. Maj. Det er Spørgsmaalet. Jeg tror imidlertid, at Realitetssansen i den danske Arbejderbefolkning og ogsaa blandt de arbejdsløse er saa stor, at de siger: Vi foretrækker det, der kan opnaas ved de demokratiske Rigsdagspartiers Hjælp, fremfor nogen Rummel, fremfor det, man i Forvejen ved er uigennemførligt. Derfor anbefaler jeg at stemme imod de Ændringsforslag, som maaske under andre økonomiske Forhold kunde gennemføres, som der under andre økonomiske Forhold kunde være Mening i at tage en Kamp op for. Her, hvor det gælder Dagen og Vejen, og hvor man maa forstaa de økonomiske Forhold, hvorunder der arbejdes i Samfundet, vilde det være hensigtsløs Gerning. Det tjener kun en Agitation, der sikkert ikke vil vise sig at bære de Renter, man tror, den vil bære. Jeg skal derfor anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag og for Lovforslaget i den Affattelse, det derefter faar.